

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

¡BRRRRÓOOM!...

—¿Que ja 'ls tením aquí?
—No; aquests sorolls, per ara son á casa seva.

PODRÁ ó no podrá Espanya—probablement no podrá—cobrar del Govern de Cuba la part que del seu antich deute li reclama, pero de que l' assumpto donará molt qu' enrahonar y qu' escriure ja 'n poden estar més que segurs.

Per ara ja tenim al senyor Montero Ríos enfadat y si lo qu' ell diu es cert, enfadat ab rahó. Negociador don Eugeni del tractat de París y responsable, segons la gent, de las enormitats qu' en aquell document varen consignarse, l' home ha recullit lo que sobre la qüestió del deute s' ha propalat y, desitjós de sincerarse y de posar las cosas en son lloch, á Lourizán, ahont avuy se troba, ha cridat á un periodista y li ha dit:

«He leído en los periódicos, con referencia á versiones del propio gobierno, que el haberse reconocido por España, en el tratado de París, la deuda colonial, obligaba ahora á negociar con Cuba para ver si se atenúan los efectos de aquel reconocimiento. Si es con esta base con la que negocia el gobierno, estamos aviados.»

«En el tratado de París no se consignó una sola palabra acerca de este asunto, pues los norteamericanos se negaron á ello por entender era una cuestión que no les afectaba en lo más mínimo, pues quedaba á resolver entre el gobierno independiente de Cuba y el de España.»

Resulta, donchs, que, contra lo que fins ara ha vingut dihentse, may Espanya va obligarse á reconeixre el deute de Cuba. La qüestió, lluny de quedar resolta á París, restá senzillament en l' ayre, á reserva de tractarne després, quan l' isla, ja independent, tingúes en marxa la seva organissació definitiva.

Tant es així, que—torna á parlar en Montero Ríos,—

«... en el memorandum de las deliberaciones sostenidas todas por escrito y publicadas en el Libro Rojo consta no una, sino muchas veces, que los comisionados españoles obligaron á consignar la declaración solemne de que «Espanya no se consideraria jamás principalmente obligada al pago de las deudas coloniales, mientras las colonias, ó sean Cuba y Filipinas, no apareciesen insolventes como deudoras principales, toda vez que eran la primera garantía establecida en la emisión de tales deudas.»

¿Per qué, donchs, el Govern espanyol va apressurarse tant á reconeixre el deute y á pagarlo, en lloch de deixar pera més endavant la solució d' aquest assumpto? No se sab... si bé motius hi ha pera sospitarho. Y la cosa es tant més de lamentar, quant que, com en Montero Ríos diu,

«Si el Gobierno español se hubiera sostenido en esta actitud, los tenedores de tales deudas hubieran tenido que dirigirse contra las colonias, toda vez que el Tesoro español, con arreglo á las condiciones de la emisión, no debfa responder nunca, sino subsidiariamente y después que resultase acreditada la insolvencia de la colonia. Ni se hubiese gravado, por tanto, el Tesoro español con los 1,700 millones de pesetas á que ascienden las emisiones de Cuba hechas por los señores Gamazo y Fabié, y con los 200 millones de Filipinas, ni nos veríamos expuestos al peligro actual de rozamientos y conflictos internacionales y hasta de seguros perjuicios para los millares de españoles que residen en la Gran Antilla.»

¿Han sentit?
Seria, en efecte, d' un cómic molt pujat que al tornar á remenar avuy aquest desdixat negoci—segurament no desdixat per tothom—després de gastar molta saliva sense treure'n res, anessim encare á barallarnos ab una nació amiga y á posar en un serio compromís als mils y mils espanyols qu' en ella resideixen.

PIF-PAF

En el confessorari es ahont hi ha 'l terrenó més ben abonat pera néixer y propagarse el vici.—***

Els flamants regidors lerrouxistes han baixat a l'arena municipal. I els pobres ja fan llàstima de tantes revolucades.

El fracàs és espantós. Dues batalles han sostingut, i han sofert dues tremendes derrotes.

El prestigi personal dels nous regidors antisolidaris ha rebut cops forts, i ha caigut per terra. Com a homes de talent, a la sessió primera quedaren ja descalificats. L'Emilià Iglesias, investit de funcions de leader, s'ha convertit en un ridícol senyor Ambrosio. Per la seva buidor i per la seva pedanteria, està destinat a devenir un altre Valentí i Camp. Allò de preguntar als solidaris: «¿Es que vosotros sois de la Inclusa?» és cosa que serveix pera pendre la mida a un home.

Sort que serà molt curta la vida de l'actual Ajuntament...

Entorn de la constitució del nou Ajuntament

l'altre dia, el correu va esser-me portador d'un ben amable present. El Sr. D. Albert Bastardas, arcaide de Barcelona fins el darrer de juny, m'enviava, junt amb el volum on per acord de l'Ajuntament se reuní la documentació sobre la Reforma interior de la ciutat, el tom de l'Anuari Estadístic de Barcelona corresponent a 1907, acabat de sortir. Una falaguera dedicatòria deia: Al Poeta de la Ciutat.—No recordo, verament, calificant més agradable pera mi. I com no sabria rememorar d'altra manera al remitent la seua gentilesa, permetèu-me, lectors, que fantasii unes línies sobre la diversa acció dels escriptors i dels edils en la fabricació de la nostra Barcelona. El moment pera aquestes paraules es propici. Un ajuntament nou comença, iniciant un període qui no tindrà la caracterisació d'una majoria nostra, es dir, ben catalanesca. ¿Per què, doncs,

no aprofitar l'ocasió pera qu'aquest ciutadà voluntari de Barcelona divagui sobre les pàgines del volum simbòlic qu'acaba de rebre i provi d'escriure en la fulla blanca del començ una novella estrofa? Una urb, veïeu, es un món i es una humanitat. Es, si volèu, una persona. I si els seus regidors en son els encarregats de conduir el desplegament de les energies físiques i corporals, els escriptors han de sentir-se com a partícules de l'ànima ciutadana, per les quals l'urb meteixa's fassi visible als qui no poden veure-la corporalment. Tots nosaltres, els qui ens hem acoblat a l'ombra d'aquesta paraula: catalanisme, no hem sentit tal volta abastament fins avui la necessitat de constituir-nos en ajuntament o municipalitat ulterior de Barcelona pera posar una gran Corporació de política per sobre aquella famosa ficció oficial i burocràtica qui voldria fer dels municipis entitats exclusivament administratives. Diré més encara: fixeu-vos en que la constitució d'una política ciutadana (i perdonèu el pleonasme absurd d'aqueixa designació, ocasionada per la desvirtuació oficinesca del concepte política) per damunt la mera administració ciutadana es el signe de la personalisació d'una ciutat, el signe de que la materia ciutadana ha florit en respiració, això es, en esperit ciutadà. I veïeu com, una vegada més, queda demostrat que la creixença de Barcelona es, en suma, la clau de tot el catalanisme, el secret qui fa de la nostra causa una causa política i una qüestió contemporània, en comptes d'una causa regional i una qüestió arcaica. En les pàgines de l'Anuari Estadístic jo hi sento passar aquella gran respiració fogosa. Palpant-les, el batec de la forta vena plèrica fa estremir-me els dits. Hi ha en aquest volum com una concentració de la dispersa massa de cases i de gentes. Veig, en desfiliada mental, la magna divisió de treball am que la mèua Barcelona s'es construïda i s'construïrà encara per centúries; veig els regidors discutint aqueixa Barcelona en la sala del Concell; i els arquitectes elevant-la en la pedra; i els escriptors pensant-la en la paraula; i les multituds donant-li ven i crid en la plaça pública. Aquests dies meteixos de transformació en el personal dirigent de la municipalitat barcelonina, la mà urbidada ha tornat a remoure's, precisament en la sala dels teatres, qui venen a esser els veritables temples civils on ella pren cos. ¿I per què no veure també en l'acció brutal d'aquests enemics una reconeixença de la força d'ella? Se l'agradeix com a una reina, per la representació meteixa de la seua majestat i del seu poder. Ara, una llei nova menaça canviar de dalt a baix les condicions de vida de les entitats municipals; i jo'm pregunto: a l'ombra d'aqueixa nova llei, seran veritablement tan considerables les mostres de la creixença barcelonina? Aquest meteix simptom material i empíric de la creixença estadística ¿se continuarà com fins avui? ¿No hi haurà tal volta en el règim futur una oculta habilitat contra el catalanisme, ja qu'aquest es un impuls de democràcia i el novell règim va contra la democràcia municipal precisament? Cada vegada que, en les meues reflexions, aplico a la qüestió catalana la coneguda antinomia entre els nacionalismes i els municipalismes, enemics per naturalesa, me dic: en el cas de Catalunya, la solució es clara: la fórmula ideal es considerar el nacionalisme català, o sia el catalanisme, exactament com

una amplificació del concepte municipalisme barceloní. Contra aqueix catalanisme, la rivalitat dels municipalismes locals podria esser, en son dia, el secret auxiliar del centralisme madrileny. Jo crec (com un convençut fortíssim) en l'eficàcia absoluta de les grans concentracions; soc centralista ¿per què no dir-ho? Doncs bé: si no elevem el centralisme municipal i ciutadà barceloní, exercit sobre tota Catalunya, contra el centralisme municipal i cortisà madrileny, exercit sobre tota Espanya, el nostre catalanisme perdrà una part considerable de les seues forces.

Desde la terra inconcient ont escric, la mèua aspiració més viva tendeix a dir-me ciutadà espiritual de Barcelona. I crec fermament qu'el dia en que tot català's cenyeixi com una corona el sentiment d'aqueixa ciutadania, en una miraculosa concentració de forces i en una imaginificació d'ideals, la causa nostra esdevindrà irresistible i serà victòria per sí meteixa. Jo crec qu'aqueixa reducció dels municipis a corporacions administratives es la defensa més forta que hi hagi de l'actual centralisme espanyol. El poder reial va esser consolidat, de primer, am l'ajuda política dels Concells, de les corporacions edilícies, contra la noblesa. Després, els monarques volguren sometre al jou aquells propis aliats. El modern règim constitucional, en que l'Estat es hereu dels monarques, segueix la concentració absolutista, excluint, monstruosament, la política dels municipis. Veïeu, una vegada més, l'un enfront de l'altre, els dos enemics: un nacionalisme contra un municipalisme; el nacionalisme espanyol (diem-ne municipalisme de cort) contra el municipalisme local. I bé: acoem nosaltres, com deia, un municipalisme de ciutat, ben polític naturalment, per sobre la condició vasalla i domèstica del municipalisme administratiu.

La llei imminent d'administració local (fixeu-vos en que ningú diu, com deuria, política local) continua i accentua el concepte municipal administratiu. El vot corporatiu, donant entrada en les regidorries a entitats representatives d'interessos i no de persones, es dir, d'administracions i no de polítiques; la comissió permanent, excluint de la gestió ciutadana la totalitat de les representacions populars pera confiar-la a l'administració d'una minoria d'electes, son símptomes d'aquella corrent. Quan això s'apliqui a un municipi qui no sia representació central i eminent d'una nació, les conseqüències seran poc transcendents. Però quan això s'apliqui a Barcelona, qui es exactament l'orgue capdal de la nació catalana, equivaldrà a la mutilació de la democràcia nacional nostra, o sia a l'incapacitació de Catalunya pera florir triomfalment en centre i en capital.

La llei imminent d'administració local (fixeu-vos en que ningú diu, com deuria, política local) continua i accentua el concepte municipal administratiu. El vot corporatiu, donant entrada en les regidorries a entitats representatives d'interessos i no de persones, es dir, d'administracions i no de polítiques; la comissió permanent, excluint de la gestió ciutadana la totalitat de les representacions populars pera confiar-la a l'administració d'una minoria d'electes, son símptomes d'aquella corrent. Quan això s'apliqui a un municipi qui no sia representació central i eminent d'una nació, les conseqüències seran poc transcendents. Però quan això s'apliqui a Barcelona, qui es exactament l'orgue capdal de la nació catalana, equivaldrà a la mutilació de la democràcia nacional nostra, o sia a l'incapacitació de Catalunya pera florir triomfalment en centre i en capital.

La llei imminent d'administració local (fixeu-vos en que ningú diu, com deuria, política local) continua i accentua el concepte municipal administratiu. El vot corporatiu, donant entrada en les regidorries a entitats representatives d'interessos i no de persones, es dir, d'administracions i no de polítiques; la comissió permanent, excluint de la gestió ciutadana la totalitat de les representacions populars pera confiar-la a l'administració d'una minoria d'electes, son símptomes d'aquella corrent. Quan això s'apliqui a un municipi qui no sia representació central i eminent d'una nació, les conseqüències seran poc transcendents. Però quan això s'apliqui a Barcelona, qui es exactament l'orgue capdal de la nació catalana, equivaldrà a la mutilació de la democràcia nacional nostra, o sia a l'incapacitació de Catalunya pera florir triomfalment en centre i en capital.

GABRIEL ALOMAR

una amplificació del concepte municipalisme barceloní. Contra aqueix catalanisme, la rivalitat dels municipalismes locals podria esser, en son dia, el secret auxiliar del centralisme madrileny. Jo crec (com un convençut fortíssim) en l'eficàcia absoluta de les grans concentracions; soc centralista ¿per què no dir-ho? Doncs bé: si no elevem el centralisme municipal i ciutadà barceloní, exercit sobre tota Catalunya, contra el centralisme municipal i cortisà madrileny, exercit sobre tota Espanya, el nostre catalanisme perdrà una part considerable de les seues forces.

Desde la terra inconcient ont escric, la mèua aspiració més viva tendeix a dir-me ciutadà espiritual de Barcelona. I crec fermament qu'el dia en que tot català's cenyeixi com una corona el sentiment d'aqueixa ciutadania, en una miraculosa concentració de forces i en una imaginificació d'ideals, la causa nostra esdevindrà irresistible i serà victòria per sí meteixa. Jo crec qu'aqueixa reducció dels municipis a corporacions administratives es la defensa més forta que hi hagi de l'actual centralisme espanyol. El poder reial va esser consolidat, de primer, am l'ajuda política dels Concells, de les corporacions edilícies, contra la noblesa. Després, els monarques volguren sometre al jou aquells propis aliats. El modern règim constitucional, en que l'Estat es hereu dels monarques, segueix la concentració absolutista, excluint, monstruosament, la política dels municipis. Veïeu, una vegada més, l'un enfront de l'altre, els dos enemics: un nacionalisme contra un municipalisme; el nacionalisme espanyol (diem-ne municipalisme de cort) contra el municipalisme local. I bé: acoem nosaltres, com deia, un municipalisme de ciutat, ben polític naturalment, per sobre la condició vasalla i domèstica del municipalisme administratiu.

La llei imminent d'administració local (fixeu-vos en que ningú diu, com deuria, política local) continua i accentua el concepte municipal administratiu. El vot corporatiu, donant entrada en les regidorries a entitats representatives d'interessos i no de persones, es dir, d'administracions i no de polítiques; la comissió permanent, excluint de la gestió ciutadana la totalitat de les representacions populars pera confiar-la a l'administració d'una minoria d'electes, son símptomes d'aquella corrent. Quan això s'apliqui a un municipi qui no sia representació central i eminent d'una nació, les conseqüències seran poc transcendents. Però quan això s'apliqui a Barcelona, qui es exactament l'orgue capdal de la nació catalana, equivaldrà a la mutilació de la democràcia nacional nostra, o sia a l'incapacitació de Catalunya pera florir triomfalment en centre i en capital.

GABRIEL ALOMAR

Els presupostos inglesos

TOTA la premsa mundial ve tractant ja fa alguns mesos dels nous presupostos projectats per M. Lloyd George, ministre d'Hisenda d'Inglaterra. Respecte d'ells s'ha generalisat la calificació de presupos-

tos revolucionaris, perque ho son de veritat, constituint un veritable cas d'aquella revolució desde dalt preconisada per en Maura i que aquí no passà d'una bambolla retòrica ja fosa y desapareguda. La importància dels esmentats presupostos es tan grossa, y la seva presentació ha donat tal relleu a la figura del ministre britànic, que l'admirable cronista don Ramir de Maeztu ha dit que Inglaterra està en un moment culminant, en un tornant de la seva evolució històrica.

Heus aquí l'història dels presupostos ja célebres: El govern anglès se trobava en un difícil conflicte econòmic. Els gastos aumentavan, per dos motius, principalment: per l'implantació de las reformas socials y per la construcció de nous barcos de guerra. Mentrestant, la crisi del comerç y de la industria minvava els ingresos. Un déficit de prop de 400 milions de pessetas or desnivellava la situació de l'Hisenda inglesa.

L'estat de la política inglesa no permetia resoldre l'conflicte mitjansant la mutilació del capítul de gastos. El govern liberal de Mr. Asquith no podia abandonar las reformas socials, malgrat resultan caríssimas pera l'tresor públic, puig aquestas reformas constituheixen el nervi del programa del partit liberal britànic. Tampoch podia prescindir del tot de las novas construccions navals, que l'actitut d'Alemanya exigeix a l'Anglaterra, si aquesta vol sostenir la seva supremacia en el mar.

No haventhi, donchs, possibilitat de rebaixar els gastos, no quedava altre remey que augmentar els ingresos. Calia fer diners per medi d'imposts nous. Així ho ha fet Mr. Lloyd George. Ha establert recàrrecs y ha creat nous impostos. Més ho ha fet de tal manera, que ls seus presupostos han resultat una atrevida y fonda reforma social. El ministre anglès fa que ls impostos y recàrrecs de referencia gravitin sobre ls richs y sobre las cosas viciosas ó superfluas. Vegis lo que Mr. Lloyd George projecta. Imposts sobre la riquesa:

- a.) Recàrrech en el income-tax, ó impost sobre las rendas ó utilitats, gravant molt més las rendas del capital (ó no guanyadas) que las del treball (ó guanyadas).
 - b.) Impost adicional al income-tax sobre las rendas grossas.
 - c.) Recàrrech del impost sobre llegats y herencias.
 - d.) Impost sobre l'augment de valor de la terra degut, ja a la creixença de las poblacions, ja a las empresas públicas.
 - e.) Impost sobre l'valor de la terra no cultivada y dels minerals no explotats.
- Els recàrrecs y impostos que afectan a cosas superfluas son aquestas:
- a.) Recàrrech del impost del timbre sobre las operacions bursatils. Aquest recàrrech tindrà per efecte fer desaparèixer el joch de Bolsa, reduhint las operacions a las de caràcter purament comercial.
 - b.) Recàrrech del impost sobre las llicencias que necessitan els establiments de begudas alcohòlicas.
 - c.) Recàrrech del impost sobre l'alcohol.
 - d.) Impost sobre l'tabach manufacturat.
 - e.) Impost sobre ls automòvils y sobre la benzina que consumeixen.

Aquestos son, en síntesis, els famosos pressupostos de que tant parla la premsa. Tenen un caràcter socialista y revolucionari que espanta a las classes

FOLLETÓ N.º 2

Biblioteca Obrera

PARLANT DE GEOGRAFIA

I LA TERRA

La Terra, es un cos ó planeta, sense llum propia natural, que mideix: 509.990,153 kilòmetres quadrats, de superfície.

y 1.083.000.000.000 kilòmetres cúbichs, de volum.

La llum la reb directament del Sol. Té la forma comparable a la figura d'una taronja, donchs els seus polos, el del Nort y el del Sud, segons la teoria més atinada, son bon xich aplanats.

Dona una volta sobre sí mateixa d'Occident a Orient cada vintiquatre horas: això es, un dia.

Aquesta volta té una velocitat de setanta lleguas llargas per minut y per descriure un cercol al entorn del Sol, necessita donarne 365: això es, un any.

Mes com siga que las 365 voltas reclaman 365 dies, 6 horas y 9 minuts un any, y 365 dies, 5 horas y 49 minuts l'altre, fa que aqueixa diferencia obligui a establir la següent divisió: Tres anys de 365 dies que anomenem civils ó tropicals y Un any de 366 dies anomenat bissest.

El cercol que recorra la Terra, de forma elíptica (1), s'anomena órbita.

Si l'órbita no fos oval, això es, que fos rodona, la Terra sempre estaria a una mateixa distancia del Sol, per tant, la Primavera fora eterna entre nosaltres.

Així tenim que, segons cambia la distancia, cambian també las quatre estacions.

L'órbita de la Terra està dividida en dotze constel·lacions ó signos:

Aries, Tauro, Géminis, Càncer, Leo, Virgo, Libra, Scorpió, Sagitari, Capricorn, Acuari y Piscis: els dotze mesos del any.

Tenint en compte que la Terra recorra, durant cada estació, tres signos del expressat zodíach, veiem que per l'hemisferi (2) N., la Primavera té: Libra, Scorpió y Sagitari; l'Estiu: Capricorn, Acuari y Piscis; la Tardor: Aries, Tauro y Géminis, y l'Hivern: Càncer, Leo y Virgo; mentres que per l'hemis-

feri oposat (S.) las estacions passen els mateixos signos inversament.

Aries (comensament de Tardor) y Libra (comensament de Primavera), s'anomenan punts equinoccials.

Càncer y Capricorn (d'Hivern y d'Estiu), punts solsticials.

La escalfor del Sol depèn molt més de la obliquitat ab que toca a la Terra, que de la distancia.

Molt ens manca dir sobre l'mateix tema, mes com que las alteracions ó diferències que sofreix la llei dels signos zodíacals ab la posició del Sol s'efectuan cada 2160 anys, es preferible no cansar las inteligències, ja que fora necessari disposar de molt més espay del que disposem pera donarne una cabal idea.

II OPINIÓNS Ó SISTEMAS MÉS FAMOSOS SOBRE EL MOVIMENT DELS ASTRES.—EL TELESCOPI.—LAS LLEYS INCOMMOVIBLES DEL UNIVERS APLICADAS A LA VIDA DELS HOMES.

Plató y Aristòtels presentavan la immensitat dels cels poch menos que com una capsa immensa de cristall ahont els astres hi estavan incrustats pera lluminar la Terra y alegrar així la vista dels homes.

Ptolomen (1) sostenia que l'Sol y els demés cossos del Espay voltavan entorn de la Terra, que estava fixa al centre del Univers.

Copèrnich, 1400 anys després, seguint las opinións de Filolau y Aristarch (2), va sostenir que l'Sol se trobava al centre y que la Terra y els demés planetas davan voltas al entorn seu.

Lo millor es creure que no hi ha res al Espay, per gran ó petit que sigui, que no's trobi al centre del Univers—d'altre modo, no fora comprensible la seva immensitat inacabable—y admetre l'sistema de Copèrnich com el més exacte y autorisat.

El sigle XVI va destruhir bona part del misteri dels cels ab l'invent imponderable del telescopi.

La fosca soletat del firmament s'omplí de llum a las miradas esbrinadoras dels astrònoms y els horitzons del Espay foren infinits.

Tota la grandesa del Univers va oferirse al estudi y admiració dels homes.

Empedocles deya que l'cel era una massa grandiosa d'ayre cristallisat pel foc. Jenófanes explicava que las estrelles eran petits nivòls que s'encenian cada nit y que las ayguas del Oced las apagavan de dia.

El telescopi, donchs, va esbotzar la rondalla de la fantasia y del sentiment.

El cel no es cap substancia, ni comensa ni acaba may.

Es com un immens receptacle sense parel, ni sostre, ni paviment possibles, ahont s'aguantan, se mouhen y viuhen, per l'armonica llei d'atracció, immensitat d'immensitats de cosas.

Aquesta llei sembla incomprendible, pero no ho es. Sembla incomprendible, perque ls homes no sabem crear ni imaginar un equilibri dintre la vida social sense ventsuts ni vencedors.

El telescopi, al descubrir la llei del equilibri universal, dona lloch a serias meditacions.

Cal estudiar fonament aquest equilibri dels sistemes siderals pera establir entre nosaltres l'equilibri social.

El dia que tot ser huma sigui prou rich, això es, que gozi d'una suficient atracció propia, l'equilibri entre nosaltres aerà un fet.

El Sol, a pesar de la gran superioritat que té sobre ls dotze planetas que l'enrotllan, no ls absorbeix ni destrueix perque no pot; l'atracció de cada un d'ells, com l'atracció dels infinits sistemes siderals, fa que l'equilibri sigui perfecte y que l'armonia ó interès de tots plegats els revesteixi individualment de vida propia.

¿Que aquesta llei no es inmutable, que hi han trastorns siderals, que hi han planetas y sols y sistemes que caducan, que s'anguilan, en las fondarias infinitas dels espays!...

Cert que passa això, però succeïx quan aquesta ó aquella altre estrella ó sistema solar, mancat de força, decrepit ja, per haver consumit plenament la vida, la potencia orgànica, se disgrega, se desfà en l'Espay com els cadàvres dintre la fosa.

Neix y morir per transformar-se y neixre altre cop, es l'única pertorbació—si aqueixa paraula's pot admetre—de l'Univers.

La Vida es l'única llei, l'equilibri. Si enriquíssim aqueixa vida nostra per medi d'una moral veritable y d'una higiene absoluta, seriam forts y conscients.

Y sent forts y conscients, obtindríam l'equilibri dintre l'nostre sistema social; equilibri impossible de crear per las solas idees de LLIBERTAT, IGUALTAT y FRATERNITAT humanas, perque la LLIBERTAT no es una cosa exacta:—res hi ha lliure en l'Univers!...

¿Tot cos depent d'un altre cos y l'equilibri total de tots els cossos, forma l'armonia del firmament!... l'IGUALTAT no es una llei possible:—perque si tot fos igual no existirian elements y sense elements no hi hauria combinació y sense combinació no brollaria la vida;—y finalment la FRATERNITAT no es pas una virtut qu' existeixi. ¿Me teniu per esmocat del cor? Potser sí, pero jo us dich de veras que sou incapassos de sentir germanor per qui us repugna, us odia ó bé us causa indiferència.

¿Hont es la fraternitat? ¿Quan y com la sentim?

Quan la suprema llei d'atracció, d'una idea ó d'un desitj, ens commou.

Sent forts y conscients cada hu dintre son modo de ser, gaudirem de la forta riquesa d'atracció, serem necessaris els uns als altres y aixís es com s'establirà per força—ja que tot passa inevitablement,—l'equilibri social.

Cal, donchs, no ser decrepits fins que la nostra fortaleza orgànica individual ens abandoni y caygui al pes dels anys, qu' aqueixa decrepitut, inevitable com la mort, com ella es necessaria. Cal no augmentar l'acció destructora del temps ab luytas fraticidas, traballs aclaparadors, y cal també abstenirnos d'un modo absolut de tot vici, de tota costúm insana, de tota moral depriment, qu'escursi ó malgasti la força orgànica de la petita existencia nostra.

Hem de treballar, qu' el treball, es necessari a la vida com l'ayre que respirem, com el pa que pahlm; cal treballar d'una manera lenta, excluint tota febricitat, d'un modo armonich, com treballa el Sol, com treballa la Terra, com treballa tot l'Univers; cada hu dintre las sevas facultats y l'set objecte.

D'aquí que convé enriquir aquestas facultats y fer rahnorable, lògich, aquest objecte, perque la nostra vida resulti interessant y necessaria al equilibri dels homes.

Si nosaltres ens movèm d'una manera armonica dintre l'armonia social, la nostra vida serà respectada, serà un element de combinació dintre l'sistema social qu' atraurà y's deixarà atreure, y aquesta armonia serà perdurable perque sense tots els elements constitutius, no es pas possible l'equilibri del sistema ó de la vida humana.

Bé sé jo que hi ha qui pensa:—Tip jo, tip tothom! Tinch de morir, cal que m'aprofiti!...

¿Tens de morir? ¡Ah, que tu perduras, encare que moris! ¡Perduras en els teus fills y perduras en la materia del teu cadàvre, que, transformantse, tornarà a existir!

¿Soch esperitista? No.

Totas las religions tenen partícules de veritat. Aixó fa qu' obtinguin prosélits.

¿Totas plegadas son la Veritat? No.

La veritat es l'Univers y l'Univers es l'amo qu' ens ensenya la llei.

¿Desobeheixes als pulmòns quan te diuhen: ¡respira! No, qu' els obeheixes sense pensar que creus.

Y aixís, aixís es com l'Univers se fa obehir y cal que procurém endavinar, y coneixre las sevas lleys incommovibles, pera obehirlo millor.

(Continuará)

ESPATECH

conservadoras y adineradas, pero que mereix totes las simpatías dels homes radicals y de las classes socials no favorecudas pel injust réjim de la societat present.

FULMEN

ANANING... ganang!...

Llensém las campanas al vol y congratulem nos pública y sincerament de tan bella jornada.

Dimars, si no tot, el nou Ajuntament de Barcelona va quedar en gran part constituït.

Comissions, delegacions, representacions, tot el cartipàs,

com en el llenguatge de la Casa Gran sol dirse, si-gué fraternalment aprovat per la majoria dels regidors; els mateixos regidors que l'altre dimars, el rostre congestionat y 'ls ulls fora de las órbitas, tocayan desesperadament el clarí de guerra y juravan no transigir, mal Barcelona s' hagués d'enfonzar y las ayguas del caudalós Llobregat se veuessin barrejades ab las del no tant caudalós Besòs.

Fins — ¡vegin si s' ha treballat! — están ja distribuïdas sis de las deu tenencias d' arcaaldia, quedant sols per adjudicar las quatre primeras; adjudicació que, ab arreglo á la ley, haurá de ferse 'l vinent dimars — ¡día 13! — y que segurament se farà, pesi á qui pesi y succeheixi lo que succeheixi.

Interinament, tocant á aquest punt concret, la situació es la mateixa de la semana passada: 25 vots pels lerrouxistas y 25 pels señores de enfrente; las quatre primeras tenencias ocupadas, provisionalment, per las dugas fraccions, y 'l senyor Layret, malalt encare — de veritat ó de conveniencia — el senyor Coll y Pujol, desempeyant per accidens l' arcaaldia.

Tal es, al aparéixer avuy LA CAMPANA, l' estat del logogrifo municipal de Barcelona.

Y com que, vulgas no vulgas, es forsós esperar, permetin els nostres lectors que posém fi á las anteriors noticias ab aquella fórmula tan sapiguda, pero may tan indicada com avuy:

La solució en el próxim número.

Els que tinguin curiositat de saber quinas son las causas del constant empobrimient d' Espanya, no han de fer més que fixarse en els següents eloqüentíssims datos:

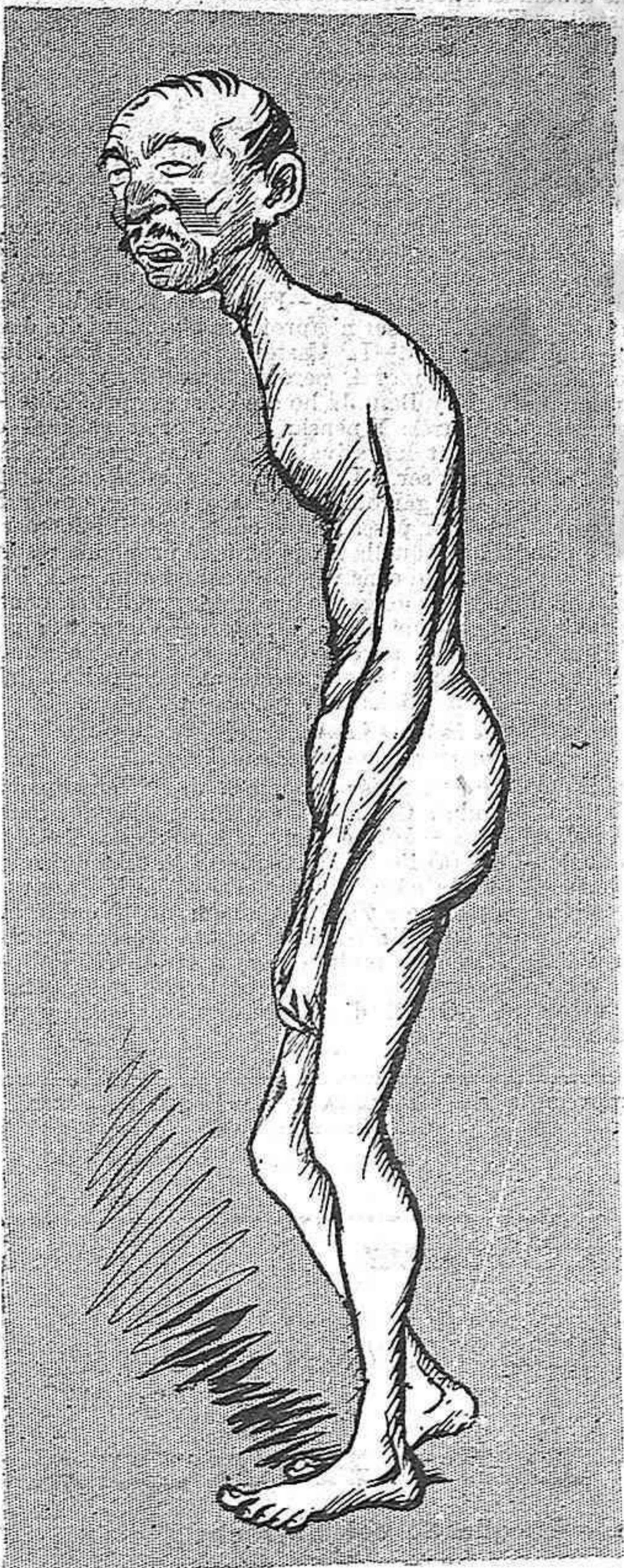
Durant els tres primers mesos del any corrent els espanyols hem comprat als extrangers articles que valian 255 milions de pessetas.

Y en aquest mateix espay de temps, hem exportat per valor de 225 milions.

Diferencia: 30 milions de pessetas que, sòls en tres mesos, han sortit d' Espanya pera no tornarhi may més.

INDUMENTARIA NACIONAL

L' últim figurí

Trajo de contribuyente.

Y com que si en un trimestre hem perdut 30 milions, en un any ens toca perdre'n 120, ¡ajúdinme á sentir y calculin lo que aquesta espantosa sangría representa!

Aquí tenen explicat el per qué de la nostra persistent ruína.

Aquest es el camí por donde viene la muerte.

Segons estava anunciat, el día 2 del corrent va reunir-se el Jurat encarregat de fallar la causa insubridida ab motiu de la mort de 'n Fulgenci Claveria.

La vista, comensada y acabada el mateix dia, va tenir per conclusió un veredict de inculpabilitat, en virtut del qual foren absolts els dos processats, Emili Duboy y Francisco Aguiló.

A n' ells y als advocats nostres amichs senyors Marsá y Tauler, que portaren admirablement la defensa, la nostra coral enhorabona.

Ah!... Convé que consti.

Sembla que 'l Jurat, al absoldre, no va pensar en la pau ni en la guerra, sinó en la justicia.

Qu' es en lo que deurían pensar sempre els Jurats.

Pera parlar de las bombas del disapte — las dugas del café del Circo Espanyol — indubtablement arribem tard.

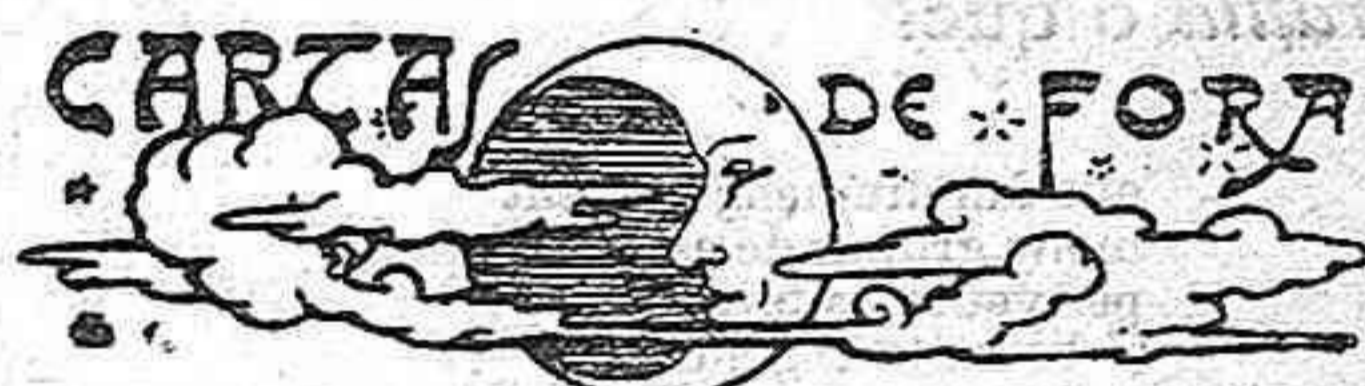
Han passat sis dias y á horas d' ara no 's té dels seus autors el més insignificant indici y, demostrada la seva ignocencia, han recobrat la llibertat las diverses personas qu' en els primers moments sigueren detingudas.

Y rodi la bola.

¿Quán s' acabarà aquest joch?

Com á final de las sevas qüestions ab l' arcaalde caciquista d' aquella ciutat, el concejal federal del Ajuntament de Tarragona don Pere Rodón ha sigut condemnat pel Tribunal Suprém á sis mesos de presó.

De veras sentím el contratemps sufert pel regidor tarragoní y ab aquestas ratillas li enviém la seguretat de la nostra simpatía.

LLORET DE MAR, 5 de juliol

Als 94 anys d' edat ha mort á n' aquesta vila el qui en vida fou bon republicá y convensut lliurepensador, Vicens Rachac y Bandrich. El seu enterro sigué purament civil, cumpintse aixís sa última voluntat.

Tots els organismes progressius de la localitat s' associaren al acte.

Els clericals, que en tot s' han de dar á conéixer, varen preparar una emboscada á fi de violentar per medi de la forsa bruta y del pacte de la fam, las ideas de ferro que, qual correspon á tot home lliure, tenia per norma y guía el malaguanyat Rachac.

Pero veuent que no podían convéncel, pera lograr els seus propòsits li ferén un testament violentantli la conciencia, á fi de poguersel fer seu en vida y després de mort. Ells ja cantavan triomf per aquesta valenta conguista, pero «del dicho al hecho hay mucho trecho» y s' han quedat, com sempre que 'ls liberals saben cumplir ab el seu deber, ab la canya sense peña.

¿Qué deurían pensar els autors de la emboscada de referencia, capitanejats per en Graso, ex-agitador de mitin, qu' en certa ocasió va dir en el Casino Industrial «que els sants eran de fusia y no de carn y que, per consegüent tot era una farsa»? De segur que pensavan que encare que tot sigui una farsa, no era per demés fer mérits per conquistar una breva, tan temps esperada, per part del bisbe de Girona ¡no es veritat?

¡Bona manera tenen els ministres del Senyor de predicar la doctrina cristiana! Se comprén que 'l seu ideal y 'l seu amor tot s' enclou en una cosa: l' interés.

BOLVAS

—¿Es cert, monumental Maura, qu' en el lloch hont estiuheja s' entreté á voltas fent corre el pinzell sobre la tela?

—Sí. Sempre que 'ls mil assumptos que 'm consultan m' ho permeten, trech la caixa dels colors y pinto alguna coseta.

—Y ¿qué pinta?

—Lo que 'm vé.

Un grupo de bugaderas, la platja á posta de sol, un marge ple de rosellas, ócas, ánechs, arbres vells, un pagés á dalt d' un' euga, en fi, tot; no miro prim.

—Se m' ocorreix una idea ¿Per qué no fa un quadro gros, pintant ab tota cruesa la Espanya dels nostres dias?

—Oh! Allí no 'l puch acometre un quadro així. Duch la caixa de colors molt petiteta, y está clá, á lo millor...

—¿Qué?

—Que no tindria prou negre.

Fiesta nacional, preparat á morir dintre poch temps. Casi ja no hi ha corrida hont un diestro ó dos ó tres no hajin de sortir del ruedo desenganyats del toreig, ab las costellas á micas y 'l cutis fet un garbell.

A la qüenta 'ls toros pensan: «¿Es dir que 'l nostre Govern no sab resoldre 'l problema de l' abolición?... Está bé: ja 'ns en cuydarém nosaltres desde 'l mateix redondel.»

Confessém que 'ls toros tenen

més senderi que 'l Govern y que si don Tiberi Avila fos com hauria de ser, en lloch d' escriure protestas no se serveixen de res, faria que 'ls discrets bichos siguessin incontinent nombrats socis honoraris del Círcul qu' ell presideix.

¿Que quin resultat dará la magnífica embaixada que 'l senyor Muley-Hafid envia á la cort d' Espanya? Ja s' ho poden figurar. Els moros, ab molta calma, farán quatre cortesías al davant del senyor Maura, aquést els correspondrá ab una rialleta amable, y:

—Jamalá jamalá.
—Espanya vol salvá á l' Africa.
—Jamalá jamalá.
—Som de la mateixa rassa.
—Jamalá jamalá.
—Entesos y santas Pasquas.—
En Maura girará qua, ells se 'n tornarán á casa, aquí da fin el sainete y ¡fins á l' altra embaixada!

«La construcció de la esquadra comensará el mes entrant.»

Al llegí aquesta noticia que tan lamentable enllás té ab els 200 milions, penso — ¡quina cosa de pensar! — ab Santiago y ab Cavite y... 'm quedo encantat, mirant com el fum del meu cigarro en extranyas espirals puja suauement... y s' escampa... ... y 's perd en la immensitat.

C. GUMA

El darrer badall dels carlins

Es una cosa que no falla: quan se careix d' una qualitat, s' alardeja en tots moments de possehir-la. Las criaturas quan tenen por, cantan; las donas quan no tenen pudor, fan las vergonyosas; els vells, quan tenen anys, s' empolaynan; els carlins, quan ja no tenen esperons, gallejan.

El plé de la herencia al trono d' Espanya está ja perdut pera la rama protestant; la naturalesa l' ha resol á favor de D. Alfons. Ab D. Jaume s' extingirá la familia mascle de D. Carles que no ha pogut lograr ab Donya Berta la successió destijada. Y com que D. Jaume, segons digué un carlí al volguer justificar el segon casament de D. Carles, perdria el temps casantse...

Pero, precisament perque 'l seu rey se troba venut pels anys y per las enfermetats; perque D. Jaume no sent vocació per unas ideas anacrónicas que no ha respirat; perque la joventut fugí d' un partit que rancieja; perque el carlisme es ja solsament una curiositat de museo arqueològic, ara es quan, més que may, el partit carlí crida y esvalota, pera dissimular la conciencia que té de la seva impotencia y de la seva debilitat.

A la sessió passada de la Diputació Provincial va posarse completament de manifest aquest estat d' ánim del partit carlí. Els republicans volgueren que constés la protesta del Cos provincial per la brutal agressió de que havia sigut objecte el seu company senyor Gubern; el senyor Pich, en nom dels lerrouxistas s' ajuntá á la protesta dels republicans confessant la incivilitat de las garrotadas, pero els carlins, que volen fersé hereus dels brutals procediments que ab tan bon seny han abandonat els radicals, varen defensar l' imperi del garrot ab crits y arguments de melodrama barato.

Va trobarse la manera de contentar á tots y va consistir en una fórmula que pogués esser interpretada al gust de cada hí. La Diputació Provincial, condemnant las violencias de tota mena, deplora lo succehit al senyor Gubern y ja constar la seva satisfacció per son restabliment. Els carlins en las violencias de tota mena volen ferhi entrar l' article de El Poble Catalá; els republicans entenen que l' acort sols se refereix á las violencias de fet, á las agressions brutals, á las salvatjadas com la de la Gran-Via. Els carlins volían ferhi entrar en la protesta del Cos provincial l' article del senyor Junyent publicat en El Correo Catalán y tota la seva literatura periodística, sempre agressiva y violenta; els republicans, que saben que 'l mot lleig fa tan sols mal á qui 'l usa, volgueren condemnar solsament als incivils que, faltats de rahó, fían al garrot la defensa de la estupidesa que volen imposar.

Y es que en el fons, en l' actitud pinxeca dels carlins no hi ha sino las ganas de fingir una vitalitat que no tenen. La naturalesa y el progrés han enterat la seva causa y es inútil que s' esgargamellin cridant y esvalotant. Fan el darrer badall.

JEPH DE JESPU

REPICHS

Poch á poch els Consums van desapareixent de la provincia de Tarragona. Suprimits temps há la capital, desde 'l primer d' aquest mes la ciutat de Reus s' ha vist també lliure de burots.

A Barcelona, naturalment, d' aixó no se 'n sab ni una paraula.

Al contrari. Si 'ls compromisos dels nous regidors han de cumpirse, ben lluny de quedarnos aquí sense burots, probablement encare 'n tindrem més.

Cal tan sols imaginar que 'l número de correlligionarios qu' esperan empleo arriba, segons malas llegendas, á dos ó tres mil.

Y que la majoria d' ells haurán de refugiarse á Consums.

Preparem nos, donchs, á quedar consumits. Y á afuixar la mosca.

Llegeixo en España Nueva:

«Se halla vacante la plaza de recaudador de Santa María de Oza, dotada con el sueldo anual de 500 pesetas al año.»

¡Fixinshi bé: cinch centas pessetas anuals, cada any.

Diuben unas cosas aquestes diaris que surten diariament cada día!

Quan fou mort...

Un enginyer, per ordre del Govern, ha anat á inspeccionar la mina «Elisa», de Pueblo Nuevo del Terrible.

Hi ha anat, naturalment, després de la catástrofe. Y, resultat de l' inspecció, ara, el ténich acaba d' entregar al ministre del ram una Memoria explicativa de las causas de la desgracia.

En aquest país sempre ho arreglem aixís: Mucha memoria... pero desseguida no 'ns recordém de res.

Gastar cinquanta mil pessetas per un bateig, trobo que no es pas gran cosa.

Molt, pero immensament molt més va gastar pel seu enterro un trist hotiguer: el propietari dels magatzems del Louvre, de París.

Y tot es hí, celebrar la mort... O anar de cara á la bona vida!

Paraulas del ministre de la Gobernació:

«L' extinció de las bombas de Barcelona s' ha de lograr ab el silenci de la premsa y l' indiferencia del públich.»

Ditxós del senyor La Cierva! Ara que comensa á apretar la calor, de bona gana m' hi cambiaria.

Perque resulta l' home més fresch dels tres hemisferis.

Al arma, al arma, fills del poble, lo jorn ridícul ja ha arribat.

El gobernador de Valencia, que deu ser un zero tan zero com el d' aquí, mentres tingué hostatjada á certa persona de sanch blava, no permeté que la Banda d' Orán toqués La Marsellesa.

Es clar... Se tractava d' un número de la Exposició y va creure que 'l himne de 'n Rouget era cosa exposada.

Cent duros de multa acaban d' imposar á un arquebisbe per haver publicat un manifest contra las Escuelas Laicas.

Com suposarán, aixó ha succehit molt lluny d' Espanya.

Aquí, als mitrats, no 'ls en clavém de multas. Aquí 'ls hi oferim bases quintas perque 'ns las trepitjin.

Veig que la Gaceta crida á oposicions pera quatre-centas plassas de senyoretas telegrafistas.

Ja hi haurá empentas, me sembla. Avuy día son moltras las noyas presumidas y embarretadas que tenen la felicitat pendent d' un fil... El del telégrafo.

Un altre homenatge en porta.

Aquest cop, el festejat, no será festejat sino festejada.

Se tracta de que 'l jovent catalanista coluqui pública y solemniament una distinció á la bandera de l' «Unió».

Distinció que no saben encare si dirne llas ó corbata.

Que vagin ab compte 'ls puristas reconsagrats. Que una cosa es permetre que á un hí posin la corbata, y altra cosa es deixarse tirar el llas.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

- 1.ª XARADA I.—Pi-ca-poll.
- 2.ª ID. II.—Ca-di-ra.
- 3.ª ANAGRAMA.—Sastre—Tersas.
- 4.ª LOGOGRAFO NUMÉRICO.—Rudoms.
- 5.ª MUDANSA.—Santa—Tanta—Manta—Canta.
- 6.ª TERS DE SILABAS.—M A R I A R I E R A A R A G O
- 7.ª TARJETA.—Sant Hilari de Sacalm.
- 8.ª ENDAVINALLA.—Ou.
- 9.ª CONVERSA.—Magí.
- 10.ª GEROGLÍFIC COMPROMIT.—Veu de baix.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Henrich Soler, Ramón Ferré (Vallmollench), Garrellet Petit, Pepitu Útset y Turró, Miquel Masallera, M. C. (a) Sangre y Exterminio, José Delmau de Arenys, Salvador Portabella, Antoni Alabedra, y José Martorell de Badalona.

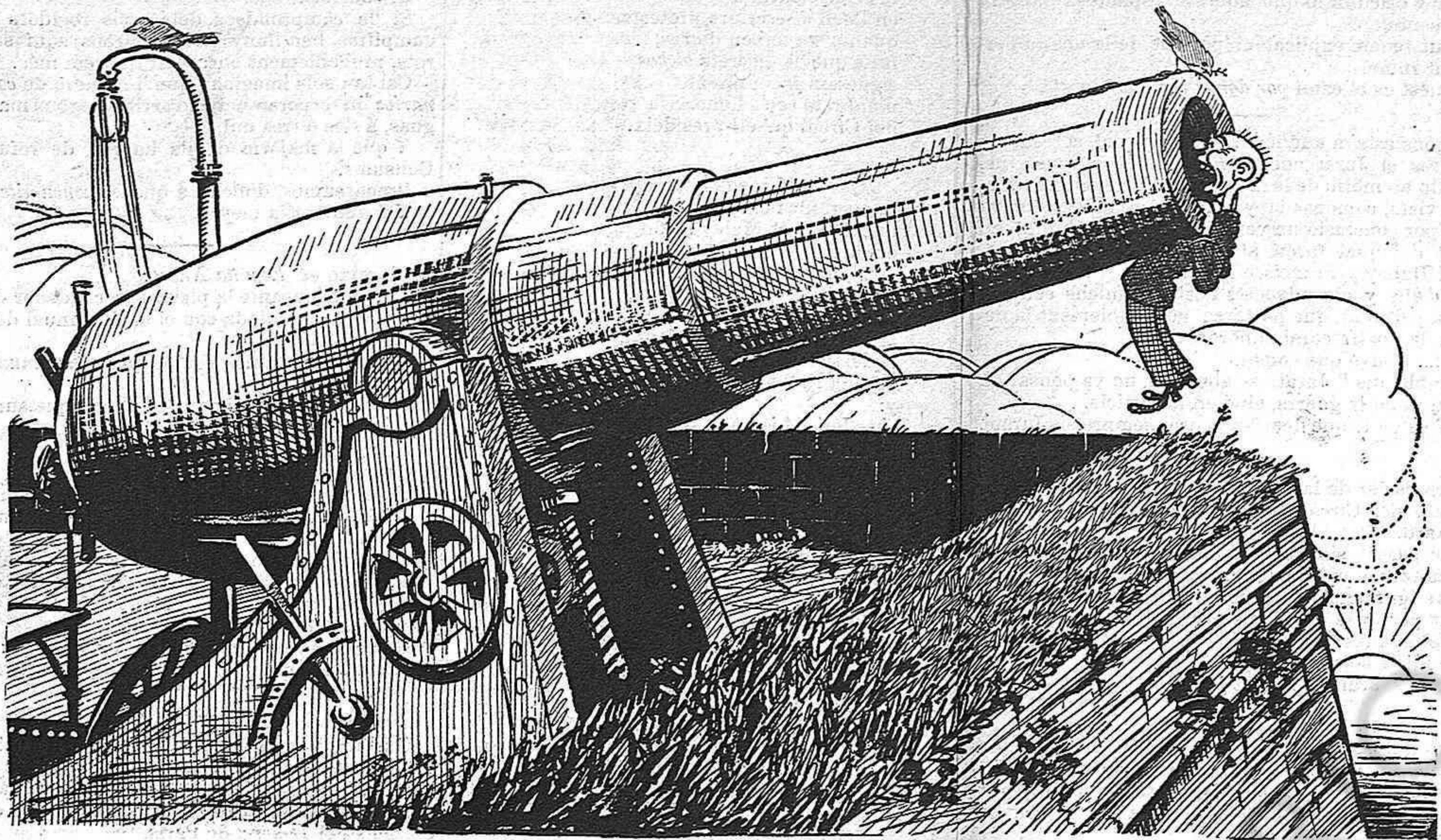
XARADA

AL AMICH A. RIBAS LL., DE TARRAGONA

ab motiu de una excursió

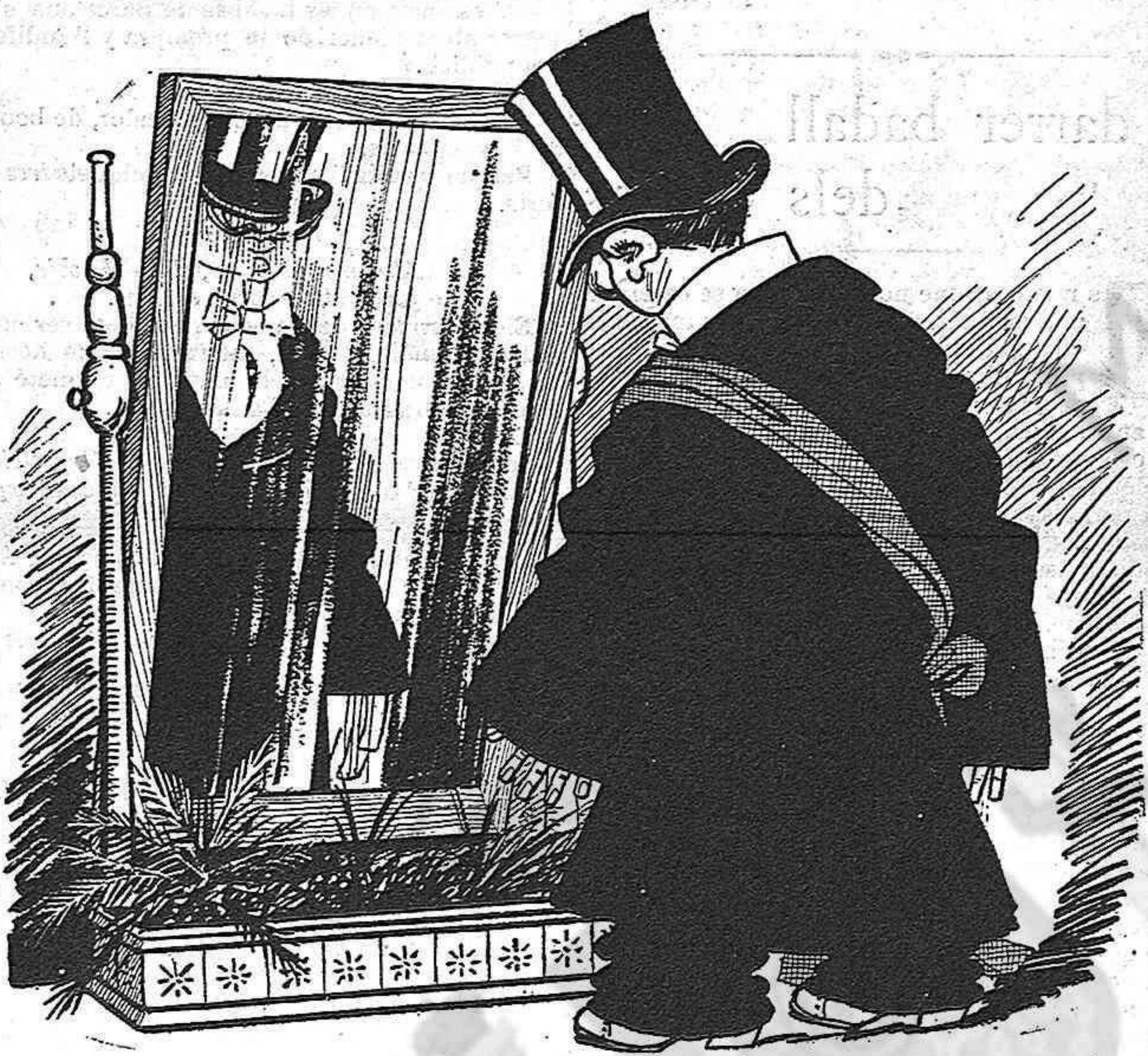
Crech que estarás enterat d' aquesta excursió marítima

La senmana còmica

INTERROGANT AL CANÓ

—¿Cóm ho tenim aixó del Africa?... ¿Que prens la paraula ó qué?

UN REGIDOR DELS NOUS

—Juraría que 'l trajo 'm vé una mica gran...

LA «MERIENDA» FRATERAL DE GUERNICA

—Cridém tots: ¡Visca el nostre R.I., besém la má al capellá, y després, tot xano xano, ens en 'nirém á brená.

TARJETA

VAS A TORELLÓ

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas e títul d' una sarsuela castellana.

V. BORRÁS Y BAIGES

GEOGLIFICH

NOII

I

NOII

NOII

XX

LAEEL LLAV

Caballers: Esparteret Petit, J. Rebroil, S. T., J. Ll. de U., Pere E. Cura, José Martorell de Badalona, Pepitu Utset y Turró, Matías Virgili (a) Tarramoto, Miquel Masallera, C. Rojo y K. Misa, J. Massaguer S. (Artiller), Francisco Llopis (a) Cachucha, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, y P. V. (Albert Rocamora): No hi ha res á pelar.

Caballers: A. B. (a) Lo Rector de Vallfogons, Garrellet Petit, Pere Cortacans (Llegidor de LA CAMPANA), Paquito, V. Borrás Baiges, Manel Soms, Pere Casablanca Sagrera, Miquel Roca, y Joan Antich Puqui: Poch ó molt s' aprofita.

Caballers: Senyor Josepet: Per causas agenas á la nostra voluntat s' ha tingut que traslladar á LA CAMPANA. Respecte al xisto estiuhench enviat l' altre día, aixís que 'l vegi publicat, ja ho sab... l' home pel bou y las banyas per la paraula.—Un suscriptor: Com que venía sense firma, l' havém tirada á la panera, sense *pendre's* la molestia de passarhi 'ls ulls.—P. S. (Artés): Las cartas de fora han de tenir el dó de la concisió: explicar el fet en vuyt ó deu línias, concretant l' assumpto y prou. Ah, y una mica d' ortografía, per l' amor de Déu!—José Saminola: «Como que no estoy acostumbrado á escribir el catalán...» Donchs no l' escrigui, home!—Tulinarru: *Voldria, poncella rica, d' un bés ab la clau obri...*

No parli més. Ja sabem que s' acostuma á obrir ab la clau d' un petó... Vosté té ideas poéticas, pero gasta un cisell molt oscat.—Un llegidor «Anticlerical»: Ja pot dir al rector del seu poble que li agrahim l' anunci que 'ns fa desde 'l cubell. La carta no vá, per llarga y diluida.—V. B. B.: Hem llegit el seu *quadre*, y 'ns ha semblat tant magret, que havém exclamat de pet: Llástima de march que hi posi.—X. Salvadó: No té prou *enjundia*.—Don Ton: Dels tres, un; perque no sigui dit.—Busquets y Cils: Qué dfo? «Pobre Rosinó!» Bé... bé... No tant pobre, com vosté 's creu!—F. Rius y Dalmau: Las paraulas *pradera* y *molida* no son catalanas. Y ara, respecte al estre poétich, que jutjin els llegidors:

*Els camps á nostras terras
ja son segats;
els han deixat las dallas
tots ben pelats.*

Péla que aixó de *tots ben pelats* es un vulgarisme com una casa!—Joseph Cortés: Permetin que li diga, però, entén tant vosté en poesia com jo en logaritmes.—F. F.: Aixó del dentista no més interessaria á n' els que tenen mal de caixal, y els que 'n pateixen no están per romanos.—Antonet Riera (a) Nas-tapat: El versos están á la *baixura* dels dibuixos, que son insubstancials y grollers.—David Castells y Tiurans: Vinga una quarteta, que caray!

*Y creu que si, ab altivesa,
retaxases lo meu amor
se moriré lo meu cor
en la més fonda tristesa.*

¿Que se li morirá el cor?... Déixiho anar... el cor ray!... vosté vagi bé!—Angel María Ginart: Es floralasca, en el mal sentit de la paraula. Y d' originals escrits en llapis, per mica que pugui, no n' envihi més.—Giovanni: Corpo di Bacol... ¿que no ho veu, que *estimo* y *endeveno* no son consonants! Apart d' aixó, sápigga que l' xisto final no 'ns ha fet riure gens.—Francesch Ablif V.: Ben pulits y retocats, potser n' aprofitém algun, un día ó altre.—Johannus: Feti—L. Castella (a) Noy Vergelít: Molt bonich, molt moral, però molt mansoy y molt incorrecte.—Ll. B. y Bou: Ja ho crech, si es aprofitable!—Hermengildo Parés: Y pensar que 'l criar catalans es una ocupació tant lucrativa!—A. Verdaguier B.: Ho sento, pero no pot ser.—Un Parero: Aquestas epigramáticas que acaban á garrotadas del sogre... uy, que 'n fa de temps que han passat de moda!—Sub-Bibliotecari: Vosté pot dir que aquella nit ja tenia el problema resolt, pero no 'm negaré que 'ns vam divertir en gran.—A. Pit: El truch final no es de gayre bon gust; y, ademés, conté cada consonancia que canta 'l misteri.—Victor Canigó: L' últim vers de la segona estrofa está mal acentuat. Sense aquest defecte, la composicioneta tampoch valdria gran cosa.—A. M. Richard: Veyám:

*Que la mare ja meu deya,
y yo me creya que me engañaba...*

Qué li deya? que no tirs per poeta?... Ja ho veu, donchs, si 'n tenia de rahó. Qui no creu á la mare, ha de creure á la pell de cabra.—Miquel Grive: Arri, á estudi!—Don Clodoaldo Petit (a) Pastanaga según: Llástima de paper de barba!—Ll. Malmot: Aixó no está bé!... Y no es que no estigui bé perque estigui malament, no. No está bé, perque no está bé... dirias, certas cosas.—Joseph C. Sadurní: Aquest género, molt bé pera l' *Almanach*. Pel periódich no 'ns serveix. Entra en cartera, donchs, y tantas mercés.—J. G.: Es d' un interés molt local, y per aixó no ho publicuém.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

que fan diumenge vinent
molts grups de esperantistas
per veure 'ls tarragonins
(ó be las tarragoninas).

Lo que potser tú no sabs
es lo que ara vaig á dirte,
y es que en aquesta excursió
jo també hi pendré part... foula.

Ja m' he comprat un *total*
pel cas de que un mal temps vinga
y 's tingues de dá aquell crit:

«*Sálvese quien sea...* anguila!
Tinch una bota ab bon tres
per passar la travessia,
y ab un altre amich de viatja
vam aná á *La Equitativa*
á fernos assegurar
las *tres quarta* respectivas.

Ja ho sabs donchs, y si tens gust
de esperarme, volgut Ribas,
á l' hora del desembarch,
porta una bona camilla,
perqué en el cas que arribés
marejat ó mort... de dintre,
aixís no veurá ningú
si faig gayre mala fila.

Peró si arribo sencer,
penso passé un felis día
contemplant vostra ciutat
y de las noyas la *prima*.

Com fa temps no 'ns hem vist may
ab las mevas senyas fixat:
ja veurás que porto dot
(la sogra que *dos* morirés);
á la cara porto barba,
á n' els peus porto botinas,
una gorra clara al cap
y vidrieras á la vista.

Aixís ab la multitut
será fácil distingirme.
Adeu, saluda als amichs
y tú... pensa ab la camilla.

A. S. MATRÁS

ANAGRAMA

Al costat de casa meva
fa temps viu una *total*
que no 's *total* cada día
hasta que 'l sol es ben alt.

J. FARRÉS GAIRALT

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0.—Nom de una ópera.
1 3 9 0 8 8 7 2 0.—Carrer de Barcelona.
8 8 5 1 7 2 0 8.—Partit polítich.
0 8 6 5 4 0 6.—Arbre (plural).
8 8 0 4 6 0.—Poble de Catalunya.
8 8 5 6.—Nom d' home.
2 3 1 5.—Poble de Catalunya.
6 0 8.—Aliment.
1 7.—Animal.
9.—Consonant.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

CONVERSA

—¿Ahónt vas Mariano, ab aquest tupí?
—La Ramona me 'l fa portar á casa sa germana.
—Quina, la Rosa?
—No; la que entre tú y jo havém anomenat.

JOSEPH A. RANA

AVIS ALS LECTORS

El vinent dissapte, 17 de Juliol, NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Actualitats — L' estiu y la política — La qüestió del Marroch

8 planas, espléndidament ilustradas, 10 céntims

DISSAPTE, 17 DE JULIOL